



עמ"ת 62101/03/22 - מדינת ישראל נגד ספיאן שרים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

10 אפריל 2022

עמ"ת 62101-03-22

עמ"ת 65162-03-22

לפני: השופט יעקב שפסר, סגן הנשיאה

העוררת (עמ"ת 62101-03-22)

המשיבה (עמ"ת 65162-03-22)

נגד

המשיב (עמ"ת 62101-03-22)

העורר (עמ"ת 65162-03-22)

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד קרן פינקלס

ספיאן שרים (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד עלא תילאווי

החלטה

- שני עררים שהוגשו הדדית על ידי הצדדים, על החלטת בית משפט השלום בפתח תקוה מיום 28.3.22 בתיק מ"ת 37686-03-22 (כב' השופטת אופיר כתבי ריבלין), לפיה לאחר שקבע בית המשפט קמא את דבר קיומן של ראיות לכאורה, הורה לשחרר את המשיב בתנאים מגבילים שעיקרם הפקדה כספית בסך של 20,000 ₪ התחייבות עצמית וערבות צד ג'.
- ערר המדינה מכוון נגד החלטת השחרור, ואילו ערר הנאשם מכוון כנגד קביעת קיומן של הראיות לכאורה וגובה הערבויות.
- למען נוחות הקריאה, תכונה להלן המדינה "המבקשת", ואילו הנאשם יכונה "המשיב", על אף שכאמור שני הצדדים הינם עוררים ומשיבים.
- ברקע העררים וההחלטה שביסודם, כתב אישום שהוגש נגד המשיב (וכנגד מעורב נוסף), המייחס להם עבירה של כניסה לישראל שלא כדין וגניבת ששה עשר עגלים בשווי של כ-32,000 ₪. לצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיב וחברו עד תום ההליכים, היא הבקשה שביסוד החלטה זו.
- בית המשפט קמא עיין בחומר הראיות ומצא, בהתבסס על תוכן האזנות הסתר, זיהוי המשיב את עצמו באחת מהן ואיכונן של המשיב באיזור ביצוע העבירה, כי קמה תשתית ראייתית לכאורית למיוחס לו בכתב האישום.
- אשר לעילת המעצר, מצא בית המשפט קמא כי קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות, זאת לאור עברו הפלילי של המשיב (4 הרשעות קודמות בעבירות חמורות ואולם האחרונה בהן היא משנת 2003), ובעובדה שמדובר בעבירת רכוש המקימה עילת מעצר מסוג מסוכנות, ואולם, סבר שהיא אינה בעוצמה כזו המחייבת מעצר מאחורי סורג ובריח, כשעילת המעצר המרכזית היא החשש להמלטות מפני אימת הדין. על כן ובהתאם ל"הלכת קונדוס" מצא לשחרר את המשיב בתנאים שקבע.

- לטענת ב"כ העוררת, לא ניתן משקל מכריע למסוכנות הנשקפת מהמשיב, לנוכח העובדה כי מדובר במי שבעברו



ארבע הרשעות ישנות לרבות שתי הרשעות בטחוניות "מהחמורות שבספר החוקים" כטענתה (משנת 2003 - חברות בהתאגדות בלתי חוקית, אי מניעת פשע, הריגה, איסור מסחר בכלי יריה, שימוש בכלי יריה והחזקת נשק. משנת 1993 - חטיפה לשם רצח או סחיטה וקשירת קשר לפשע).

ב"כ העוררת מציינת כי מדובר במשיב שנכנס לתחום מדינת ישראל ובנוסף לעבירת השהיה הבלתי חוקית ביצע עבירת רכוש חמורה של גניבת 16 עגלים מהרפת.

לטענתה, אין מדובר רק בעילת החשש מהמלטות שאותה יכולות ערבויות כספיות להבטיח, אלא גם בעילת מסוכנות, שאין בכוחן של הערבויות למנוע.

העוררת טוענת כי גניבת עגלים כפשיעה חקלאית אינה עבירת רכוש רגילה, אלא גלומה בה חומרה מיוחדת המקימה כשלעצמה עילת מעצר.

על כן טוענת ב"כ העוררת שלא ניתן לשחרר את המשיב בתנאים, ביחוד בהיותו תושב הרש"פ, ויש להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

8. ב"כ המשיב טוען הן כנגד הקביעה כי קיימות ראיות לכאורה כנגד מרשו, הן כנגד גובה הערובות. אשר לראיות לכאורה טוען ב"כ העורר, כי מארג הראיות כולל בחובו האזנות סתר (לטלפון של האחר), איכון שני הטלפונים בזירה ופרטים מוכמנים. לדבריו אין באמור כדי להוות ראיות לכאורה. אין באיכון הטלפון ובמיקום האנטנה של קיבוץ אייל כדי לסייע בהוכחת שהותו של המשיב בשטח ישראל, שכן הוא מתגורר בקלקיליה הנמצאת במרחק אירי קצר מקיבוץ אייל. ב"כ המשיב מטעים כי באחת השיחות בהן נקשר העורר, ממקם הוא את עצמו בשטחי הרש"פ ולא בישראל. עוד טוען ב"כ העורר למרכיבי סתירה נוספים כגון מקום ההמצאות בהתאם לסוג הבקר (שאינו זהה בין דברי האחר לדברי המתלונן), אי ידיעת המתלונן האם פעל רדיו באותו יום בעוד שכזה נשמע ברקע, ניהול אחת השיחות על ידי אחר ולא ע"י העורר, כשהעורר רק עונה לטלפון ומעבירו לאחר, ובאחת השיחות עולה שהעורר לא נמצא עם הגנבים אלא בשטחים. על כן, לא ניתן לקבוע מהשיחות שהמשיב והאחר שהו יחד, שכן אחרת לא היה מקום לשיחתם אחד עם השני. כן קיים פער בין שעת השיחה (21:07) לבין מועד ביצוע הגניבה (למחרת ב - 02:20). לפיכך, סבור ב"כ המשיב כי לא קיימות ראיות לכאורה כנגד מרשו, בעיקר לאחר שנקבע כי קיימת חולשה ראייתית כנגד האחר, בבחינת קל וחומר.

אשר לגובה ההפקדה (₪ 20,000) טוען ב"כ המשיב כי מדובר בערובה גבוהה ביותר כשהאחר שוחרר בהפקדה של 9,000 ₪ בלבד ואין הצדקה לאבחנה ביניהם.

9. במהלך הדיון שנערך לפני חזרו למעשה ב"כ הצדדים, בהרחבה יתרה יש לומר, על טענותיהם. בסיום הדיון ביקשתי וקיבלתי לעיוני את חומר ראיות על מנת שאוכל להתרשם באופן בלתי אמצעי מהראיות והמיוחס למשיב.

10. לאחר שעיינתי בכלל החומר שהונח לפני ובכלל זה בכתב האישום, ובהחלטת בית המשפט קמא, וכן בפסיקה אליה הפנוני הצדדים, לא מצאתי שנפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא, הן בקביעת קיומן של ראיות לכאורה, הן בגובה הערובה.

11. אשר לראיות לכאורה: המשיב והאחר מאוכזים בשיחות בטלפונים בזמן האירוע בזירת העבירה ומתארחים אחד אצל רעהו. בניגוד לעניינו של האחר, המשיב דן דווקא מזהה את עצמו באחת השיחות. השיחות קונספירטיביות כשנושאם הוא בתכנים המסבכים את המשיב כמעורב בביצוע העבירה המיוחסת. מדובר בהם בפרות ובעגלים - שזה כמובן סוג הנכסים שנגנבו, וברקע מתנגן רדיו, שעל אף שהמתלונן אינו זוכר אמנם אם השאיר את הרדיו דלוק, בהחלט מאשר שקיים רדיו דלוק ברפת. באחת השיחות נשמע האחר מכוון את המשיב שיבוא לכיוון



המרפאה שהיא לשעצמה מצויה ליד הרפת. כן עולה שהשניים העמיסו עגלה. הנה כי כן, יש בתוכן השיחות כדי לבטא בהחלט את הנטען בכתב האישום כנגד המשיב. השיחות מתיישבות לכאורה גם במארג לוחות הזמנים בתיק. יצוין שלא ניתן לומר בענייננו שהמדובר במשפטים שהוצאו מהקשרם, ועיון בתמלילים מלמד על רצף שיחה באותו עניין, שאינו נשמע תמים כלל ועיקר.

12. שקלתי את טענות ב"כ המשיב ולא מצאתי כי יש בהן כדי להצביע על כרסום ראייתי. בשלב זה יש באיכון הטלפון באנטנת קיבוץ אייל כדי להוות ראיה לכאורה המסייעת בהוכחת שהותו של המשיב בשטח ישראל. המרחק האוירי הקצר מקלקיליה לקיבוץ אייל כנטען, אינו מבסס בשלב זה כרסום ראייתי. ניהול אחת השיחות על ידי האחר ולא ע"י העורר, אין בה כדי לסייע לעורר, המצוי ביחד עם האחר ואף מוסר לו את הטלפון לשיחה. לעניין זה יוזכר כי המשיב והאחר מואשמים כי ביצעו את העבירה בצוותא. לא מצאתי גם יסוד לטענה על העדר זהות כביכול בדברי המשיב והאחר בנוגע לסוג הבקר, ובשלב דיוני זה, אין משמעות של ממש בעיני לשאלה אם מדובר בפרות או בעגלים, והאם הוזזו הפרות ממקומן ברפת למקום חליפי. אי ידיעת המתלונן האם פעל רדיו באותו יום בעוד שכזה נשמע ברקע, ודאי שאין בו כדי להוות כרסום. אדרבה, אישור כי קיים רדיו ברפת ושמיעה של כזה מחזקת את הראיות. אי ידיעת המתלונן האם כיבה באותו יום את הרדיו אם לאו, אינה מעלה או מורידה בשלב זה ובכל מקרה אין בה כדי לפגוע בעובדה שנקלטה ואינה במחלוקת. בניגוד לדברי ב"כ המשיב, מאפשר עיון בתמלילי השיחות לקבוע שהמשיב והאחר שהו יחד, ויוזכר לעניין זה שהמשיב אף מעביר פיזית את הטלפון לאחר, דבר שאך ברור כי מבוצע כשהם סמוכים זל"ז. בשלב זה, ובשים לב להיקף הגניבה ומורכבותה, אין משקל של ממש גם לפער הנטען בין שעת השיחה (21:07) לבין מועד ביצוע הגניבה - כ- 5 שעות אח"כ. כל הטענות הנ"ל יפות אולי לבחינה במסגרת התיק העיקרי, ואולם לא מצאתי כי מהוות כרסום כלשהו לראיות לכאורה הקיימות בתיק והקושרות את המשיב לאירוע הנטען.

13. ב"כ המשיב טוען כי בענייניו של האחר נקבע כרסום ראייתי שיש להחילו על גם המשיב. אין יסוד לטענה זו. עיקר משקלה של החלטת בית המשפט לכרסום ראייתי בענייניו של האחר התבסס על העדר זיהוי קולו כדובר. בענייננו לא חלה עובדה זו, כשבניגוד לאחר, זיהה המשיב את קולו בשיחה.

14. להשלמת התמונה אציין כי אני ער לטענתו של המשיב בדבר חוסר בשיחה מס' 1402. ב"כ העוררת טענה כי מדובר בשיחה לא רלוונטית חסרת תוכן ועל כן לא תומללה לטענתה. הייתי מצפה כי משעלה הנושא בטיעוני הסניגור, היתה העוררת עושה מאמץ מיוחד ומגישה את תמלולה, ואולם נראה לי גם בהעדרה קיימות ראיות לכאורה מספקות אחרות כדי להגיע לתוצאה אליה הגעתי, ולא נראה כי יהיה בה כדי לפגום בהן בשלב זה.

15. בשקלול האמור, נראה לי כי מתקיימת דרישת הראיות לכאורה לצורך הליך זה, ולא מצאתי בטיעוני בא כוחו של המשיב כדי לפגום בהם באיזו צורה שהיא, כשבכל מקרה מקומן של טענות מהסוג שהעלה להתברר במסגרת התיק העיקרי. לעניין זה יוזכר, כי כידוע, בשלב הבקשה למעצר עד תום ההליכים, לא בוחן בית המשפט כל ראיה לעצמה ו/או את משקלה ומהימנותה, אלא מעריך על פי שקלול הראיות עד כמה, ברמה הלכאורית, יש בהן כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת המשיב באשמות המיוחסות לו, כשהשאלה הניצבת בפני בית המשפט, אינה האם יש למשיב סיכוי לצאת זכאי בדינו, אלא אם יש סיכוי שיורשע. סיכוי כאמור, נוכח מכלול הראיות לעיל, ישנו כמובן ועל כן לא שגה בית המשפט קמא בקביעתו זו.



16. אשר לעילת המעצר: שלא כטענת העוררת, בהחלט קבע בית המשפט קמא במפורש כי נגד העורר עומדת עילת מעצר הן של מסוכנות, הן של חשש להמלטות מאימת הדין. אלא שבנוגע למסוכנות מצא כי על רקע חלוף הזמן הרב (כ-20 שנה ו-30 שנה), מוחלשת עוצמתה ועל כן הדגיש את העילה האחרת, היא עילת החשש מהמלטות (עמ' 12 ש' 9-11).

17. כידוע, חומרת העבירות כשלעצמן וקיום עילת מעצר, אינן מצדיקות שלא לשקול חלופת מעצר שעיקר עניינה מניעתו, תוך ש"ברירת המחדל" עפ"י ההלכה הפסוקה הינה שחרור בתנאים, ככל שמתאפשר הדבר, על מנת להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות המשיב פחותה. כך נהג בצדק בית המשפט קמא ומצא כי לאור חלוף הזמן הרב - כ-20 שנה מאז ביצוע העבירות שביצע המשיב, מוחלשת עילת המסוכנות, וניתן להורות על שחרורו בתנאים קשיחים, שיבטיחו את התייצבותו לדיון. לא מצאתי שנפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא בשיקול דעתו המצדיקה את התערבותו. אציין שגם לעניין זה לא ניתן להשוות את עניינו של האחר למשיב, משהאחר נעדר כל עבר פלילי, זאת בניגוד למשיב דן. על כן נראה, כי עילות המעצר אותן קבע בית המשפט קמא - מסוכנות והמלטות ממעצר, חלות בעניינו של המשיב, עילת המעצר לנוכח חלוף הזמן מוחלשת, ועל כן ניתן אפוא, בכפוף להפקדה משמעותית, להורות על שחרורו של המשיב.

18. על מנת שלא להשאיר את הדף "חלק", בחנתי את החלטת עמיתי כב' השופט קובו בעמ"ת 30187-08-17 אליה הפנתה ב"כ העוררת. מדובר בערר על החלטת מעצר (ולא על החלטת שחרור) שנדחה, משלא מצא פגם בהחלטת בית המשפט קמא שמצא כי גם רישום פלילי ישן אינו מצדיק שחרור בערבות. אינני חולק על החלטה זו במישור העקרוני, ואולם יסודה היה בבחינת כללותו של עברו הפלילי של העורר, שאינו מונח לפני ועל כן אין ביכולתי להשוותו לעניינו.

19. אין יסוד גם לטענת ב"כ המשיב שיש להשוות את סכום ההפקדה לעניינו של האחר בשאלת גובהה (9,000 ₪ בלבד). הכרסום הראיתי בעניינו של האחר ועוצמת המסוכנות המופחתת בהעדר עבר פלילי הביא לקביעת הסכום הנ"ל בעניינו של האחר. משאין הדברים כך בעניינו של המשיב, שעניינו חמור יותר, כלומר לא קיים כרסום ראיתי ועוצמת מסוכנותו גדולה יותר, ממילא צדק בית המשפט קמא כשהורה על הגדלת סכום ההפקדה כתנאי לשחרורו של המשיב.

20. לאור האמור, נדחים שני העררים. חומר החקירה מוחזר לב"כ העוררת.

ניתנה היום, ט' ניסן תשפ"ב, 10 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.

יעקב שפסר, שופט, סגן הנשיאה